

UIT MIJN OUDE DOOS – DEEL 7

door **Simon IPPEL**

Naar het schijnt worden mijn kleine rubriekjes met graagte gelezen, bij zover dat ze mij zelfs komen zeggen of ik dit of dat niet vergeten had!.

Oh, volgens mij niet zo belangrijk tenzij, of toch niet?²¹

"Landkappertje" spelen.

Door een der deelnemers wordt er min of meer groot rechthoek op het zand getrokken, deze werd verdeeld in zoveel gelijke delen als er deelnemers zijn en ieder deelnemer kreeg zijn veld toegewezen. Dan werd er met een open pennenmes op verschillende wijze geworpen naar een veld. Dit kon met het mespunt vanaf een van de vingers, de pols, de elleboog, de schouder en zelfs vanaf het hoofd zijn. Als het mes met de punt in een bepaald vak kwam (en niet omviel) werd dit vak in twee gesneden volgens de richting van het snijvlak van het mes, als dit dan nog aanpalend was aan uw vak mocht je kiezen welk deel je wilde krijgen. De scheidingslijn tussen je eigen veld en dat wat men kreeg werd weggevaagd en dan was het aan de tweede om te werpen. (tekening).

Wanneer was het spel uit?

Wanneer men stopte, want als men in twee blijft delen; blijft er steeds een stuk over. Het gevolg was, men kon soms een zeer klein stukje "land" hebben en dan een groot van de tegenstrever afnemen, enz.

Het volgende was ook zeer prettig.

Sommigen hadden een binnenband van een vrachtwagen of /en een zelfs van een vliegtuig. Dat was HET zeer geliefde speeltuig om in 't water te gaan. Vechten om erin te zitten, maar na enkele stonden werd met verenigde kracht de binnenband omgekeerd en lag een ander in de band. (foto)
Men werd er echt pompaf²² van.

Na 't strange en den hof speelden mijn makkers en ik ook elders. Dat waren dan ook gelegenheidsactiviteiten. Zo had ik familie in de Eendrachtstraat. Te voet van de St. Petersburgstraat²³ naar hun huis in de Eendrachtstraat, was een ferme wandeling en om te spelen met de marbels of katche-duk achter de rozenstruiken op het Catherinapleintje²⁴ daarvoor was het de moeite niet.. Het moest iets speciaals zijn.

De putten van de batterij Hamilton²⁵. Dat was nu eens iets anders. Daar kon men "pudde-visjes"²⁶ vangen en soms ook met een nat pak thuis komen, maar dat laatste was toch niet erg.. In een glazen confiturenbokaal kwam je, later dan gewoonlijk, thuis waar je vernam dat dit geen doen was op de derde verdieping en dat je die visjes maar in de vijver van het park moest gaan smijten. Wat dan ook je plicht was, alhoewel met een bedroeft hart.

²¹ Dank aan Jean Van Huele om mij eraan te herinneren.

²² Zeer moede.

²³ Nu Leon Spilliaertstraat

²⁴ De rozenstruiken zijn verdwenen, en op het pleintje staan nu zeer mooie speeltuigen, het creatief spelen is er niet meer.

²⁵ De batterij Hamilton was gelegen naast de boerderij van Hamilton, ongeveer gelegen waar nu een parkje is aangelegd tegenover "De schelpe" in de Elisabethlaan. Ongelukkig hebben ze het historisch water rond de hoeve toegedaan, de berg af gegraven EN een nieuwe vijver gemaakt met een nieuwe berg, ongeveer op dezelfde plaats. Begrijpen wie het begrijpen kan.

²⁶ Puitenvisjes.

Men speelde "schipper mag 'k over gaan" dan vroeg men "hoejoe"²⁷. De schipper gaf dan de wijze weer zoals bvb op één been, met je handen boven je hoofd of dergelijke. De vindingrijkheid van de schipper en de moeilijkheidsgraad waren van zeer groot belang.

Potje-klets was ook zeer geliefd. Op de rand van het voetpad lag een plank, op die plank dat op het voetpad lag stond een conservenblik met water, het ander gedeelte van de plank stak boven de straat uit. Iedereen verstopte zich²⁸, Wanneer één verstopper de mogelijkheid zag om op de uitstekende plank te trappen, zonder dat hij getikt werd door hem die "eraan was", dan vloog de pot met water draaiend de lucht in. Het was toen de taak van hem die "eraan was" deze te vangen. Kon hij dat, dan was de trapper wanneer die niet verdoken was "eraan". Kon hij dat niet dan mochten zij die reeds getikt waren zich opnieuw wegsteken.

Een ander spel dat ik onlangs zelfs als reclame op de TV heb gezien, was in. Hoe dit noemde weet ik niet zojuist meer.

Eén stond er met zijn gezicht naar de muur gekeerd, de andere aan de tegenovergestelde muur. Hij die "eraan" was sloeg drie maal met zijn hand op de muur en riep (snel of traag) "Un, deux, trois, piano"²⁹ en draaide zich om. Terwijl hij dit zegde, moesten de andere van de muur in zijn richting lopen. Wanneer hij zich had omgedraaid moest iedereen stil staan in de houding die men had. Hij die zich bewoog, werd terug verbannen naar de muur. Hij die zo dicht kon naderen dat hij de afroeper kon op de rug tikken moest zo snel als mogelijk terug naar de muur lopen zonder zelf getikt te worden, want dan was hij "eraan" en het spel begon opnieuw.

Voetballen tegen de poort van Goderis³⁰ was zeer "tof". Alleen wanneer er iets mis ging t.t.z. wanneer de bal naast de gevel "geshot" werd en tegen de deur of venster van buurvrouw Martinsen vloog, was het "spil op de wagen" en moest het voetballen beëindigd worden. Eenmaal kwam ze buiten en kreeg ze de bal tegen haar tanden, de gouden stukken waren gebroken en dat was het dan! Een tijdje geen voetbal meer en dit tot de zaak wat geluwd was.

Wanneer er geen andere jongens waren deden we mee met het spel van de meisjes en dan was het "kaatje", of doktertje³¹: bij dit laatste kregen we een ondergeschikte rol en dit lag ons niet.

Bij "Kaatje" werd er een bepaalde tekening op de grond getekend en met hupsprongen op één of twee voeten tot op het einde zonder op de vakken waar een kaatje³² lag te komen. Deze tekeningen konden verschillende vormen en grote hebben (zie tekeningen). Veel variaties waren mogelijk.

---

²⁷ Op welke wijze?

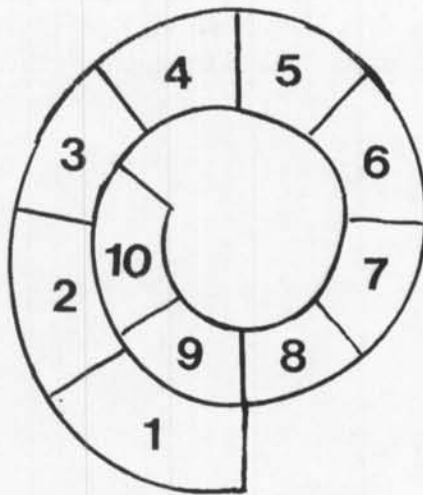
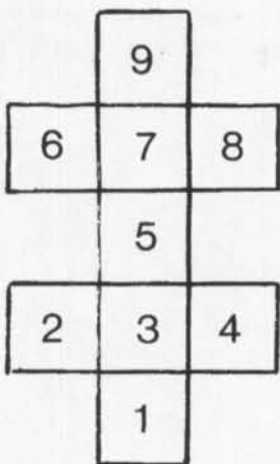
²⁸ Zoals bij het spel "verstopperje"

²⁹ Waarom in 't Frans? Dat was traditie zeker?

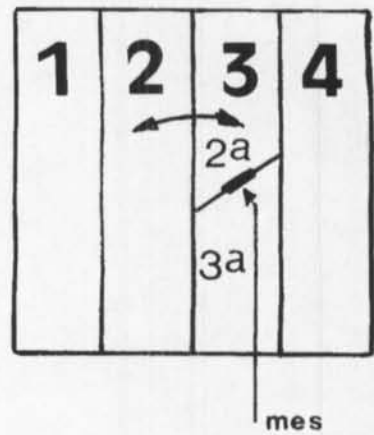
³⁰ Goderis was de verhuisfirma, gelegen waar nu de achterkant is van een grootwarenhuis.

³¹ Doktertje, moet men niet uitleggen.

³² Was meestal een platte steen, liefst een stuk marmer.

Kaatje

Landkappertje